

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum homines de necessitate teneantur ad oblationes primitiarum? 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

Ad primum ergo dicendum, quod in veteri lege prohibebatur oblatio de mercede proflibuli, propter immunditiam. In noua autem lege, propter scandalum: ne videatur Ecclesia fauere peccato, si de lucro peccati oblationem recipiat.

Ad secundum dicendum, quod canis secundum legem reputabatur animal immundum. Alia tamen animalia immunda redimebantur: & eorum pretium poterat offerri, secundum illud Leuit. vii. Si immundum animal est, redimet qui obtulerit. Sed canis nec offerebatur, nec redimebatur: tum quia idololatras canibus utebantur in sacrificijs idolorum: tum etiam quia significant rapacitatem, de qua non potest fieri oblatio. Sed hæc prohibitio cessat in noua lege.

Ad tertium dicendum, quod oblatio animalis cæci vel claudi reddebatur illicita tripliciter. Vno modo, ratione eius ad quod offerebatur. Vnde dicitur Malach. i. Si offeratis cæcum ad immolandum, nonne malum est? Sacrificia autem oportebat esse immaculata. Secundo, ex contemptu. Vnde ibidem subditur, Vos polluistis nomen meum in eo quod dicitis, Mensa domini contaminata est: & quod superponitur, contemptibile est. Tertio modo, ex voto precedenti, ex quo obligatur homo, vt integrum reddat quod vouit. Vnde ibidem subditur, Maledictus dolosus qui habet in grege suo masculum, & votum faciens immolat debile Domino. Et hæc causæ eisdem manent in lege noua: quibus tamen cessantibus non est illicitum.

ARTIC. IV.

Vtrum ad primitias soluendas homines teneantur?

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod ad primitias soluendas homines non teneantur. Quia Exod. 13. data lege primogenitorum, subditur, Erit quasi signum in manu tua: & ita videtur esse preceptum ceremoniale. Sed precepta ceremonialia non sunt seruanda in lege noua. Ergo neque primitiæ sunt soluendæ.

465

Y 3 ¶ 2 Præ-

¶ 2 Præterea, Primitiæ offerebantur domino pro speciali beneficio illi populo exhibitio. Vnde dicitur Deuter. 26. Tolles de cunctis frugibus tuis primitias, accedesque ad sacerdotem qui fuerit in diebus illis, & dices ad eum: Profiteor hodie coram domino Deo tuo quod ingressus sum terram pro qua iuravit patribus nostris, ut daret eam nobis. Ergo aliz nationes non tenentur ad primitias soluendas.

¶ 3 Præterea, Illud ad quod aliquis tenetur, debet esse determinatum. Sed non inuenitur, nec in noua lege, nec in veteri determinata quantitas primitiarum. Ergo ad eas soluendas non tenentur homines ex necessitate.

16. q. 7. c.
Decimas

SED contra est, quod dicitur 16.* quæst. 7. Oportet decimas & primitias, quas iure sacerdotum esse sentimus, ab omni populo accipere.

RESPONDEO dicendum, quod primitiæ ad quoddam genus oblationum pertinent: quia Deo exhibentur cum quadam professione, ut habetur Deut. 26. Vnde & ibidem subditur, Suscipiens sacerdos cartallum, scilicet primitiarum de manu eius qui defert primitias, ponet ante altare domini Dei tui. Et postea mandatur ei quod dicat, Idcirco tunc offero primitias frugum terræ quas dominus dedit mihi. Offerebantur autem primitiæ ex speciali causa, scilicet in recognitionem diuini beneficii, quasi aliquis profiteatur se à Deo fructus terræ percipere; & ideo se teneri ad aliquid de huiusmodi Deo exhibendum: secundum illud 1. Paral. ultim. Quæ de manu tua accepimus, dedimus tibi. Et quia Deo debemus exhibere id quod præcipuum est, ideo primitias quasi præcipuum aliquid de fructibus terræ, præceptum fuit Deo offerre. Et quia sacerdos constituitur pro populo in his quæ sunt ad Deum, ideo primitiæ oblatæ à populo in usum sacerdotum cedebant. Vnde dicitur Num. 18. Locutus est Dominus ad Aaron, Ecce dedi tibi custodiam primitiarum mearum. Pertinet autem ad ius naturale, ut homo ex rebus sibi datus

dati à Deo, aliquid exhibeat ad eius honorem. Sed quòd talibus personis exhibeatur, aut de primis fructibus, aut in tali quantitate, hoc quidem fuit in veteri lege iure diuino determinatum: in noua autem lege definitur per determinationem Ecclesiæ, ex qua homines obligantur, vt primitias soluant secundum consuetudinem patriæ, & indigentiam ministrorum Ecclesiæ.

Ad primum ergo dicendum, quòd cæremonialia propriè erant in signum futuri: & ideo ad præsentiam veritatis significatæ cessauerunt. Oblatio autem primitiarum fuit in signum præteriti beneficij; ex quo etiam debitum recognitionis causatur secundum dictamen rationis naturalis: & ideo in generali huiusmodi obligatio manet.

Ad secundum dicendum, quòd primitiæ offeruntur in veteri lege non solum propter beneficium fructuum terræ promissionis datæ à Deo, sed etiã propter beneficium fructuum terræ à Deo datorum. Vnde dicitur Deut. 26. Offero tibi primitias frugû terræ, quas Dominus dedit mihi Et hæc secunda causa, apud omnes est communis. Potest etiam dici, quòd sicut Iudæis speciali quodam beneficio terram promissionis contulit Deus, ita generali beneficio toti humano generi contulit terræ dominium, secundum illud Psal. 113. Terram dedit filijs hominum.

Ad tertium dicendum, quòd sicut * Hieron. dicit. Ex maiorum traditione introductum est, quòd qui plurimum, quadagesimam partem dabant sacerdotibus loco primitiarum: qui minimum, sexagesimam. Vnde videtur quòd inter hos terminos sint primitiæ offerendæ secundum consuetudinem patriæ. Rationabiliter tamen primitiarum quantitas non fuit determinata in lege: quia, sicut dictum * est, primitiæ dantur per modum oblationis, de cuius ratione est, quòd fiat voluntariæ.

refertur
in dec. l.
3. tit. 30.
c. 1. à me.
illius.

in co. ar.